

Mængde forretningsdrivende, der ikke er særlig solide — de fleste naturligvis solide, men der er ikke faa mindre solide i det Fag —, er et Beløb af 250 000 Kr. snarere mindre, end man kunde vente i alt Fald det første Aar. Derfor maa jeg modsætte mig det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müllers Underændringsforslag Nr. 2. Anderledes derimod stiller jeg mig til det ærede Medlems Underændringsforslag Nr. 1. Jeg indrømmer, at den Bestemmelse i Loven, der ønskes ændret, er en drakonisk Bestemmelse, som ganske vist var drakonisk med Villie, fordi man den Gang ventede, at Skatten vilde møde meget mere Modstand, vække mere Uvillie, end den faktisk gjorde, og derfor i sin Haand maatte have kraftige Straffemidler mod dem, der modsatte sig at yde Skatten. Man maa huske paa, at det drejer sig ikke om almindelig Gæld, men om inkasserede Penge, som de vedkommende bør have til Raadighed; naar de ikke kan betale, maa det derfor enten ligge i Uorden i deres Forretningstørelse eller deri, at de er genstridige overfor Skatten og ikke vil betale. Men jeg indrømmer, at efter at Loven har virket i den Tid, den har, og ikke mødt saa stærk Modstand, som man efter den voldsomme Agitation i sin Tid skulde have troet, har jeg intet imod en lempeligere Regel end den, der staar i Paragraffen. Dog kan jeg ikke gaa saa langt som det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, der foreslaar 1 pCt. af Afgiftsbeløbet for hver Dag, Betalingen udebliver, dog ikke ud over sidste Dato i den Maaned, i hvilken Beløbet forfalder. Det vilde kunne føre til Bøder, som var alt for minimale. Heller ikke kan jeg gaa med til det, som det ærede Medlem har ønsket, at Loven skal indeholde Paabud om, at det samlede Beløb af Afgift og paaløbne Dagsrenter overgives til Inkassationsstraks, naar det er forfaldet; det vil nok være Regelen, men der bør være aabnet Adgang for Administrationen til i saadanne Tilfælde, hvor vedkommende skønnes forholdsvis uforskyldt at være kommet i Restance, at kunne give nogen Henstand. Men jeg indrømmer for øvrigt, at Regelen bør være hurtig Inddrivelse, navnlig af det Hensyn, som ogsaa er paaberaabt under Forhandlingerne i Dag, at da det er en privilegeret Fordring, det drejer sig om, kan det fuldstændigt forrykke Kreditforholdene overfor vedkommende Fordringshaver, naar Statens Fordring svulmer saa stærkt op, som det kan ske efter den gældende Bestemmelse. Derfor vil jeg altsaa kunne gaa ind paa Hovedtanken i det ærede Medlems Forslag,

men vil henstille til det ærede Medlem at tage Underændringsforslaget tilbage fra Afstemning imod, at jeg til tredie Behandling stiller et Ændringsforslag, der kunde lyde saaledes: „Lovens § 12 affattes saaledes: Betales Afgiften ikke indenfor den i § 3 foreskrevne Frist, tillægges desuden 1 pCt. af Afgiftsbeløbet for hver Dag, Betalingen udebliver, dog ikke ud over en Maaned.“ Saaledes kan Dagsbøderne dog blive 30 pCt. „Det samlede Beløb af Afgift og paaløbne Dagsrenter maa kun forøges med det Tillæg, som er sædvanemæssige Omkostninger ved retslig Inddrivelse af Gæld.“ Det er en væsentlig Lettelse, jeg haaber, det ærede Medlem vil kunne være tilfreds med den og trække sit Underændringsforslag tilbage, saa skal jeg stille det nævnte Ændringsforslag til Lovforslagets tredie Behandling.

Holstein: Da den højtærede Finansminister i Efteraaret 1921 forelagde sit Skattekompleks og deriblandt Lovforslaget om Restaurationsskatten, erklærede den højtærede Finansminister, at det var den Skat, han personlig nødigst var gaet med til af de nye Skatter, og at han kun gjorde det af Hensyn til at skaffe Dækning for Jernbanetaksternes nødvendige Nedsættelse. Han henviste endvidere til, hvorledes det havde været muligt for ham at skaffe dette nødvendige Beløb til Veje ved Beskatning af andre Objekter, som han indrømmede var almindelig i Brug i adskillige andre Lande, og ikke med Urette. Fra konservativ Side var der allerede den Gang stærk Modstand, og da Lovforslaget kom frem til anden Behandling i Sommeren 1922, gik de Konservative kun med til at anbefale det, fordi det lykkedes at faa Venstre til at gøre denne Skat midlertidig. Dette blev lovet under Behandlingen i det paagældende Folketingsudvalg, og Venstre og Konservative gjorde i Henhold til dette Løfte Indstilling i Fællesskab om, at denne Lov kun skulde være midlertidig, og med dette Tilsagn dulmede de Konservative deres Ubehag ved at skulle gaa med til en Skat af den Beskaffenhed. Dette Tilsagn, hvormed de altsaa overfor deres Vælgere skulde motivere, at de havde gjort et saadant „Skridt til Siden“, blev ganske vist i høj Grad gjort dubiøst ved, at den højtærede Finansminister straks ved Lovforslagets anden Behandling erklærede, at han følte sig overbevist om, at denne Skat maatte blive permanent. Denne Erklæring er jo lidt mærkelig, set paa Baggrund af den Motivering, hvormed den højtærede Finans-